

Ув осінь липневої туги...

Ганна Синьоок

Ув осінь липневої туги
Чаїно заквилить вечір.
Ти міг би судитися другом,
Коханням таємно-лелечим.

Ти міг би судитися братом
(Нехай неслухняним, нечемним!).
Та ми б зустрічалися раптом
Удвох на родинній вечері.

Ти міг би судитися батьком,
Який би у вільну хвилину
Старався про мене подбати
Й садив би мене на коліна.

Ти міг би судитися сином –
Чорнявим, міцним, карооким.
І в мене ставало б сили
Тобі прокладати дорогу –

Складну, незбагненну і довгу –
У світ, у життя, надію.
Чи ти мені посланий Богом,
Що й досі про тебе мрію?..

/Ганна Синьоок, зі зб. "Таємно-лелече"/